

EEN ERFENIS

MET EEN REUKJE

Blijspel

INGRID VLOEMANS

Uitgegeven bij ALMO B.V.B.A.
Auteursbureau
e-mail: info@almo.be

Ingrid Vloemans
Beemdenstraat 17
2300 Turnhout
GSM: 0495 64 11 55
e-mail: ingridvloemans@telenet.be

Korte inhoud:

Quinten, de zoon van Frieda en Jules, studeert voor speurder. Hij lijkt een beetje kierewiet en betreft iedereen bij de voorbereiding van zijn thesis.

Op een dag krijgt de familie een brief van een notaris. Daarin staat dat Celestine, weduwe en stiefmoeder van Jules, hen haar erfenis nalaat, maar wel op één voorwaarde; ze moeten Celestine haar laatste lief Arthur, die terminaal ziek is, tot aan zijn dood in huis nemen, pas dan krijgen ze het geld.

Jeanne, een vriendin van Frieda komt regelmatig langs en volgt de situatie.

Is er een reukje aan de erfenis? En zal Quinten er in slagen de waarheid aan het licht te brengen?

En wat gebeurt er met Madelon, de meid?

Duur: 90 minuten

Personages:

Frieda:	Huisvrouw. Klassiek. Leeftijd: heeft een zoon die hogere studies doet.
Jules:	Man van Frieda.
Quinten:	Student.
Jeanne:	Vriendin van Frieda.
Madelon:	Zeer sexy meid.
Cornelia:	Type oude vrijster.
Arthur:	Vijftiger, die een oude man speelt, met pruik en bril.
Meneer Verachtert:	Mentor van Quinten.
Figurant 1:	Politieagent
Figurant 2:	Politieagent

4 vrouwen – 6 mannen

of

5 vrouwen – 5 mannen

of

6 vrouwen -- 4 mannen

Hier zijn steeds de figuranten bijgeteld.

Decor:

Een gewone huiskamer.

Achteraan: De hoofdingang met een raam, zodat men kan zien wie er voor de deur staat. Rechts: de trap.

Zijwand links: De slaapkamer.

Zijwand rechts: De keuken.

Links op het podium: Tafel en stoelen.

Rechts op het podium: Het salon.

Madelon: *(Neemt stof af en zingt.)*

Jules: *(Komt de trap af en knoopt ondertussen zijn das.)* Waar heb ik mijn uurwerk gelaten? Ik heb boven al overal gezocht en ik ben al te laat voor de vergadering! *(Tot Madelon.)* Heb jij het ergens gezien?

Madelon: *(Laat het uurwerk aan twee vingers bengelen. Spreekt heel verleidelijk.)* Kan je het hier mee doen?

Jules: *(Wil het pakken, maar Madelon verstopt het achter haar rug.)* Geef hier! Kom, geen complimenten! Je weet dat ik daar niet tegen kan!

Madelon: Oh néé? Dan heb ik van de vorige poetsvrouw, Sonja, wel andere verhalen gehoord...nogal pikante, als je begrijpt wat ik bedoel.

Jules: *(Wil het uurwerk pakken.)* Dat was allemaal gelogen. Daarbij, dat zijn jouw zaken niet en is dat verleden tijd. Geef dat uurwerk nu onmiddellijk, want ik moet dringend weg.

Madelon: Verleden tijd? En weet madam daar ook van? Dat van die aangebrande details bedoel ik.

Jules: Ja, ze is volledig op de hoogte en dat is allemaal uitgeklaard. Ze weet dat er niets van waar is! Waar bemoei jij je eigenlijk mee? Wees blij dat madam je van de straat heeft gehaald en dat je hier een djob hebt!

Madelon: Maar...ik kan een knappe, sexy man als jij toch zomaar niet negeren? Of wel soms? Ben ik voor jou misschien niet sexy genoeg?

Jules: Nu geraakt mijn geduld op! Ik zou je dringend willen vragen hier in huis enkel je werk te doen en niets anders, begrepen! Ofwel...

- Madelon: Ofwel wat “Flodderke”? Ja, dat troetelnaampje heeft ze me ook verklapt.
- Jules: Madelon!
- Madelon: ’t Is al goed. Eén klein kusje en je krijgt je schattig uurwerkje terug.
(Op dat moment komt Quinten de trap af en geeft Madelon het uurwerk terug aan Jules.)
- Jules: *(Knoopt zijn das.)*
- Quinten: *(Komt van boven. In één hand een schrijfbloknot, in de andere een vergrootglas.)*
Ha pa, kan je mij eens 100 Euro geven? Ik moet dringend verschillende cursussen kopiëren, anders kosten mijn studies nog meer geld.
- Jules: Wanneer gaat dat hier eens eindelijk eens ophouden. Ik ben geen ezeltje hé!
- Quinten: Ja kijk, als je wil dat ik mijn thesis met succes afmaak, dan moet ik ook kunnen studeren nietwaar?
- Jules: *(Geeft het geld.)* Vooruit dan maar. Ik zal blij zijn als die studie voor speurder achter de rug is, want dat heeft me al geld genoeg gekost!
- Quinten: Nog even geduld en dan staat er hier voor jou de beste speurder van Vlaanderen en omstreken!
- Frieda: *(Komt van buiten en heeft de post in de hand.)* Hier, de post.
(Bekijkt alles vluchtig.) Een brief van een notaris?
- Jules: Van een notaris?
- Frieda: *(Opent de brief en leest onverstaanbaar.)* Het is ivm de erfenis van Celestine.

Quinten: *(Tot Jules.)* Was dat niet je stiefmoeder, die je al jaren niet meer hebt gezien?

Jules: Is Celestine overleden? Daar zal wel niemand van wakker liggen! Vanaf het moment dat ze bij mijn vader was ingetrokken, heeft hij geen gerust uur meer gekend! Niet moeilijk dat hij een fataal hartinfarct heeft gekregen.

Quinten: Ja, ik heb die Celestine ook nooit gemogen.

Jules: Mijn vader was nog geen maand overleden en ze had al een ander lief! Ik vond het een verschrikkelijk mens.

Frieda: 't Is jaren geleden dat we nog iets van haar hebben gehoord en nu dit. Maar wacht eens...luister... *(Leest de brief.)*

*“Ter studie van de Heer Notaris A. Lammevleugel
wonende aan de Vinkenvogellaan nr. 36 alhier te
Scheveneken.*

Is voor ons, notaris en twee getuigen:

- als eerste, Thomas Paulus Welgeloof*
- en als tweede, Amelia Thérésia*
Kortgeding

beiden wonende ter stede aan de Steenbokstraat nr. 6

verschenen, de genaamde:

- Celestine Odile Crick*
- En Arthur Amadeus Geiregat*

Beiden wonende ter stede aan de Avenue Surplace nr. 18

*Ten einde het testament op te maken van
eerstgenoemde, ten voordele van Jules Cornelius
Zielepoot”*

Frieda: *(Tot Jules) Dat ben jij!*

Jules: *Ik in haar testament? Voor hoeveel?*

Frieda: *Luister:*

“Mevrouw Celestine Odile Crick verklaart:

- Overwegende dat Arthur Amadeus Geiregat na de dood van mijn echtgenoot, Armand Anthéun Zielepoot, bij mij is komen inwonen en mij altijd heeft bijgestaan, zolang zijn lichamelijke conditie het toeliet.*
- Overwegende dat hij nu zelf hulp nodig heeft van derden.*
- Overwegende dat volgens medisch advies, de dag van overlijden van Arthur Amadeus Geiregat zeer nabij is.*

heb ik besloten te zorgen dat zijn toekomst verzekerd is als ik kom te overlijden.

Mijn ganse bezit, zijnde 75 000 Euro, zal op de dag van het overlijden van Arthur Amadeus Geiregat, integraal worden overgemaakt aan Jules Cornelius Zielepoot, op voorwaarde dat hij de zorg voor Arthur Amadeus

Geiregat, tot aan diens dood op zich neemt, ten huize Zielepoot.

Door ons notaris en aanwezigen ondertekend ter studie van de Heer Notaris Lammevleugel.

Ter stede op vrijdag 2 juni ten jare 2005”

Frieda: En hiervan onder staat er nog een telefoonnummer.

Quinten: *(Kijkt mee met zijn vergrootglas en noteert ondertussen.)*

Jules: Een erfenis van Celestine in ruil voor de opvang van een vent die we nog nooit gezien hebben? Die was zeker totaal dement voordat ze stierf? Trouwens, ik heb nooit geweten dat ze geld had! *(Neemt de brief en begint in stilte te lezen.)*

Frieda: *(Kijkt mee.)* Toen je vader overleed heeft ze van hem zeker wat gekregen? Maar hoeveel?

Jules: In ieder geval, daar komt niets van! Dat die man in kwestie zijn plan maar trekt. Ik heb daar niets mee te maken! Wij zijn hier geen “ouwpeekenshuis” hé!

Frieda: Maar, wacht eens! Langs de andere kant zouden wij dat geld heel goed kunnen gebruiken!

Quinten: Ja pa, gedaan met reklameren voor mijn cursusgeld. *(Staat voortdurend alles te bekijken met zijn vergrootglas, ook de brief, waarna hij noteert.)*

Madelon: *(Komt meekijken.)* Amaai madam, een erfenis! Zoveel geld! En eigenlijk moet je er niet eens veel voor doen!

Frieda: Dat zijn jouw zaken niet Madelon. Je hebt trouwens al veel te veel gehoord. Ga de bovenverdieping maar doen!

Quinten: (*Hangt met zijn vergrootglas ook boven Madelon.*)

Madelon: Zeg, heb ik misschien iets aan van jou?

Quinten: Er zijn dingen die je op het eerste gezicht niet ziet, maar nu met dat vergrootglas worden ze wel tien keer duidelijker. Slecht karakter, manipulatie, neiging tot afpersing en pukkels in je gelaat!

Madelon: Pukkels? Waar?

Quinten: Zie je wel! Je bent niet gerust in wat ik zeg. Je geweten knaagt!

Madelon: (*Loopt boos naar boven.*)

Frieda: Als ik het zo bekijk is dat eigenlijk nog zo geen slecht aanbod.

Jules: Niets van, heb ik gezegd! Waar blijft jullie gezond verstand?

Frieda: Maar lees dan toch: “*dat de dag van het overlijden van Arthur Amadeus Geiregat zeer nabij is...*”. Het gaat tenslotte toch over 75 000 Euro! Dat is vlug verdiend!

Jules: Je weet niet waaraan je begint. Niets van, heb ik gezegd! Ik ben niet van plan een oude zieke man, die ik van mijn leven nog niet heb gezien, hier op te vangen! Nog voor geen 100 000 Euro! Tenslotten ben ik hier nog altijd de baas! En nu moet ik dringend weg, want ik ben al te laat voor de vergadering van de petanqueclub. (*Af.*)

(*Er wordt gebeld. Jeanne staat voor de deur. Frieda legt de brief open op tafel en gaat open doen.*)

- Frieda: Oh, Jeanneke, wat nieuws?
- Jeanne: Ik was op weg naar het schoonheidssalon en ik dacht, ik wip eens even binnen.
- Frieda: Dat is lief van je. *(Geeft haar een kus.)*
- Quinten: *(Bekijkt Jeanne van kop tot teen met zijn vergrootglas en noteert.)*
- Jeanne: Dag meneer Quinten. Nog alles in orde met de studies voor speurder? Nog druk aan 't oefenen?
- Quinten: Ja, madam Jeanne. Mijn thesis moet zo vlug mogelijk af! Maar het zal niet lang meer duren.
- Jeanne: Oh, dan hebben ze hier binnenkort een echte dedective in de familie!
- Quinten: Je mag gerust zijn. Mijn slogan zal luiden: Eerst alles observeren, dan alles goed noteren. Ze vallen door de mand, want ik heb alles in de hand! En voor de schuldige is ontsnapt, is hij door mij allang betrapt!
- Jeanne: Bravo!
- Quinten: Maar nu ben ik er mee weg, want ik moet mijn copies gaan nemen! Tot later. *(Af.)*
- Jeanne: Nog altijd dezelfde, maar hij zal het ver brengen! Hij heeft een neus voor criminele zaken! En neem het van mij aan hé: “Bedriegen en liegen blijft nooit lang duren en wie dat doet moet gestraft worden voor zijn kuren!”
- Frieda: Hij doet erg zijn best! Maar, ga zitten Jeanneke, dan haal ik eerst even koffie. *(Afn naar de keuken.)*
- Jeanne: *(Leest ondertussen de brief op tafel.)*

Frieda: *(Komt binnen met koffie.)* Zo, en met een lekker koekje erbij.

Jeanne: Zeg... heu... Frieda, nu wil ik niet nieuwsgierig zijn, maar is dat daar nu precies geen brief van een notaris? Ga jullie het huis verkopen of zo?

Frieda: Nee Jeanneke. Je hebt hem nog niet gelezen zeker?

Jeanne: Nee, natuurlijk niet, dat is privé!

Frieda: Ik zit wel met een probleempje. Het zit zo: in die brief staat dat Celestine is overleden.

Jeanne: Celestine? Was dat niet de stiefvader van Jules?

Frieda: Ja en ze laat ons 75 000 Euro na.

Jeanne: 75 000 Euro! Maar jullie zijn rijk!

Frieda: Maar er is wel een vervelend kantje aan de zaak.

Jeanne: Oh ja?

Frieda: De voorwaarde om dat geld te krijgen is dat wij haar laatste verovering, een zekere Arthur, hier moeten opvangen tot aan zijn dood. Hij is ernstig ziek en heeft niet lang meer te leven.

Jeanne: Kan die sukkelaar niet naar een ziekenhuis of een inrichting?

Frieda: Daar heeft hij, volgens Celestine, nu juist zo'n hekel aan.

Jeanne: 75 000 Euro! Ik zou rap weten wat ik moest doen!

Frieda: Jij hebt gemakkelijk praten. Jij bent alleenstaande. Voor jou is dat gemakkelijk, maar ik moet rekening houden met Jules en die gaat er absoluut niet mee akkoord.

Jeanne: Ik dacht dat hij droomde van een stacaravan aan zee? Dan zou zijn droom toch in vervulling kunnen gaan?

Frieda: Dat is waar ook. Ik zal nog eens met hem praten.

Jeanne: Wacht maar niet te lang, want wie te lang wacht komt tweede!

Frieda: Ja Jeanneke, ik zal eraan denken!

Jeanne: En hoe is het nu met Jules?

Frieda: Je bedoelt...met die affaire met Sonja?

Jeanne: Ja, heb je daar nog iets van gehoord?

Frieda: Och, voorlopig zwijgen we daarover, maar ik weet natuurlijk nog altijd niet wat ik daarover moet denken!

Jeanne: Die Sonja was anders ook geen simpel nietwaar?

Frieda: Die hield maar vol dat Jules haar niet kon gerust laten, maar zo ken ik Jules helemaal niet!

Jeanne: En nu? Met Madelon in huis?

Frieda: Ik heb toch nog niets opgemerkt, maar eigenlijk vertrouw ik Madelon niet zo.

Jeanne: Waarom neem je ze dan in huis?

Frieda: Het is niet zo gemakkelijk om iemand te vinden, de dag van vandaag en volgens madam Vlerick heeft ze goede referenties.

Jeanne: Ik zou toch maar voorzichtig zijn, want neem het van mij aan hé: “Als een man een jong poppeke krijgen kan, zal hij het niet komen vertellen tegen zijn madam!”

Frieda: Ja, ik weet het wel maar...

Jeanne: Gelukkig doet Quinten nu zo zijn best, want vroeger zorgde die toch ook voor veel problemen.

Frieda: Ik zal blij zijn als hij zijn getuigschrift heeft. Hij is er helemaal door geobsedeerd!

Jeanne: Kan zijn, maar goede speurders hebben we nodig!

Frieda: Ik moet wel zeggen dat hij een goede neus heeft voor sommige zaken!

Jeanne: Maar nu moet ik weg, anders ben ik te laat voor mijn afspraak. Eén van de dagen wip ik nog wel eens binnen.

Frieda: Ja, dag Jeanneke en je moet het nog niet verder vertellen hé.

Jeanne: Maar Frieda, hoe kan je nu zoiets denken! *(Af.)*

Frieda: *(Laat Jeanne buiten.)* Tot ziens dan. *(Neemt de brief van de tafel en leest hem nog eens.)*

Jeanneke heeft gelijk. 't Zou eigenlijk dom zijn om het niet te doen. Zoveel geld en we zouden dat heel goed kunnen gebruiken! We hebben nog een kamer, zelfs met privé bad en zoveel last zal zo'n oude zieke man nu toch ook niet bezorgen. Mijn hart smelt als ik aan die sukkelaar denk, zo helemaal alleen op de wereld en Jules zou toch heel blij zijn met zijn stacaravan aan zee?

(Staat recht en gaat met de brief naar de telefoon. Ze draait het nr. onderaan op de brief.)

Halo...met notaris Lammevleugel? Wat zegt u? Met zijn secretaresse? Ja...dat is ook goed natuurlijk. U spreekt met mevrouw Zielepoot. 't Is ivm die erfenis van mevrouw Celestine Crick waarover wij vanmorgen van de notaris een brief hebben gekregen, juist ja... Nu had ik u graag laten weten, dat wij met het aanbod akkoord gaan. Ja, mijn man ook natuurlijk. Ja, dat is

goed...ja...wanneer zegt U? U gaat daarvoor zorgen...nee...dat is geen probleem...

(Op het laatst van het gesprek wordt het licht gedempt.)

KORTE PAUZE

(Jeanne en Frieda drinken samen koffie.)

Jeanne: En dan heeft Jules verder niets meer gezegd?

Frieda: Och, weet je, zijn eerste reactie is altijd nogal fel. 't Is maar achteraf dat hij gaat nadenken.

Jeanne: Dan is het pas doorgedrongen dat het over 75 000Euro ging zeker? En neem het van mij aan hé: “Wanneer ze geld hebben geroken, dan is de weerstand vlug gebroken!”

Frieda: Ja, dat is waar. Ik heb hem beloofd dat hij zijn stacaravan aan zee krijgt en dat hij voor de verzorging hier thuis niet moet opdraaien.

Jeanne: Van die oude zieke man bedoel je?

Frieda: Ja. Hij heeft eerst nog wat tegengeprutteld, maar uiteindelijk moet je de mannen in de waan laten dat ze de baas zijn en zelf de beslissingen nemen!

Jeanne: Dat hebt je goed gedaan Frieda!

Frieda: Binnen enkele ogenblikken kan hij hier zijn. *(Kijkt op haar uurwerk.)* Oei! Eigenlijk is hij al te laat! Het is al 5 min over 3u!

Jules: *(Komt van boven.)* De taxi is er! Ik doe wel open! *(Loopt naar de deur.)*

(Cornelia en Arthur, die in een rolwagen zit, staan voor de deur.)

Jules: Goede middag. Komt u toch binnen! Hebt u alle bagage uitgeladen?

Cornelia: Ja.

Jules: *(Tot Cornelia.)* A.u.b. een flinke fooi voor de taxichauffeur.

Cornelia: Dan zal u zich wel moeten haasten, want die is al doorgereden!

Jules: Doorgereden? Maar wie bent u dan?

Cornelia: Ik ben de persoonlijke verzorgster van meneer Arthur. Al vijf jaar.

Frieda: Goedemiddag mevrouw. Ik ben Frieda en dat is Jules, mijn man. Die mevrouw daar is Jeanneke, een vriendin.

Cornelia: De naam is juffrouw Cornelia.

Frieda: Juffrouw Cornelia, als ik het zo hoor, zal het voor u wel niet meevallen om meneer Arthur hier bij ons achter te laten. U zult wel een sterke band met hem hebben, maar wees gerust, hij is in goede handen!

Cornelia: Achter te laten? Waar hebt u het over? Waarom zou ik dat doen? Wij zijn onafscheidelijk! De bedoeling is dat ik hier blijf!

Frieda: Maar...dat stond toch niet in de overeenkomst? En daar heeft de secretaresse van de notaris met geen woord over gesproken!

Jules: Dat moet een vergissing zijn! Wij hebben wel toegestemd om meneer Arthur hier in huis te nemen, maar van een tweede persoon was geen sprake!

Cornelia: Als jullie het zo bekijken, mij goed. Maar vergeet niet driemaal per nacht op te staan om met hem naar het toilet te gaan. Meestal

stribbelt hij dan behoorlijk tegen, want dan slaapt hij nog half. Soms is het ook nodig om zijn bed te verversen en hem helemaal te wassen.

Frieda: Helemaal te wassen?

Cornelia: En 's avonds moet je hem voorlezen uit de bijbel, anders kan hij niet slapen en hem daarna een zachte lichaamsmassage geven.

Jules: Voorlezen uit de bijbel?

Cornelia: Dat maakt hem rustig, anders wordt hij agressief en slaat de inboedel aan diggelen.

Jeanne: Dat zou je nu toch echt niet zeggen, wanneer je hem zo bekijkt nietwaar. Ziet dat manneke daar zitten, ocharme!

Cornelia: Bovendien eet hij driemaal per dag op zijn kamer, want hij haat gezelschap aan tafel.

Frieda: Hij haat gezelschap?

Cornelia: Buiten mij natuurlijk. Ik weet trouwens ook precies welke medicatie hij moet nemen en hoeveel. Dat is niet zo simpel want één pilletje te weinig of te veel en hij kan een crisis krijgen!

Jules: Een crisis? Wat bedoelt u?

Cornelia: Stuipen! Dan begint hij te brullen en te tieren!

Jeanne: Dat zou je hem zo toch niet aangeven!

Cornelia: Dan dreigt hij te stikken, geeft alles over en ...is niet meer zindelijk, als je begrijpt wat ik bedoel...

Jeanne: Dat is hier precies een erfenis met een reukje!

Frieda: Oeieoei, waar zijn we aan begonnen?

- Jules: *(Tot Frieda.)* ‘k Heb je verwittigd nietwaar, maar je wilde naar mij niet luisteren!
- Jeanne: Je kan die arme man toch niet zomaar aan zijn lot overlaten. Kijk eens wat een sukkelaar! *(Gaat naar Jules.)* En het ziet er zo een lieve uit!
- Jules: Je gaat er alleen maar problemen mee krijgen!
- Cornelia: Het hoeft helemaal geen probleem te worden, wanneer ik bij hem blijf! Dan hebben jullie nergens last van. Ik ben dat gewend en ken hem door en door. Bovendien ben ik na al die jaren aan hem gehecht en doe dat uit zuiver menslievendheid. Volledig belangloos.
- Jules: U bedoelt gratis?
- Jeanne: *(Tot Frieda.)* Dan kan je er toch zelf geen last van hebben? Ik zou niet twijfelen en dat mens er maar bij nemen, zo rijf je de centjes gemakkelijk binnen!
- Frieda: *(Tot Jules.)* Eigenlijk heeft Jeanneke gelijk. *(Tot Cornelia.)* We zullen u er moeten bij nemen, al laat u ons geen andere keuze!
- Cornelia: Ik zou ook nog altijd, betalend van de erfenis, een ander onderkomen kunnen zoeken.
- Frieda: Néé...néé...heu...zo bedoelde ik het niet! Het kwam alleen nogal onverwacht, maar wees welkom! *(Tot Arthur.)* Wees welkom!
- Arthur: *(Met zijn hand achter zijn oor.)* Wie is er hier dom?
- Cornelia: Doe geen moeite; hij is zo doof als een pot!
- Jules &
Frieda: Oh!

Cornelia: *(Haalt papieren boven.)* Als jullie dan hier nog eens willen tekenen? Dat is een overeenkomst van de notaris om te bevestigen dat jullie akkoord gaan om voor Arthur te zorgen tot aan zijn dood en dan in ruil voor 75 000 uro.

Jules &
Frieda: *(Tekenen de papieren.)*

Cornelia: Ik zal het wel persoonlijk bij de notaris bezorgen. Het dubbel is voor jullie. *(Geeft het dubbel.)*

Jules &
Frieda: Ok!

Jules: Zo, dat is dan in orde zeker?

Frieda: *(Tot Jules.)* Laat nu mevrouw Cornelia de kamer maar zien, dan kan ze rustig uitpakken.

Cornelia: *(Gaat zonder Arthur met Jules naar de slaapkamer en blijft in de deuropening staan.)* Zie ik daar maar één bed? Dat kan natuurlijk niet. Ik wil een bed naast dat van Arthur. Dat is hij al jaren zo gewend, dan kan ik hen extra in 't oog houden.

Jules: Een bed bij? Daar kan ik voor zorgen. Ik heb er nog één op zolder.

Cornelia: In orde dan. *(Gaat Arthur halen en gaan samen met Jules richting slaapkamer.)*

Frieda: *(Tot Arthur.)* Ga maar mee vaderke, u zult wel moe zijn van zo'n trip en je mag hier bij ons niets te kort komen!

Arthur: In 't kort komen? Néé néé, ik wil nu hier blijven!

Frieda: Ja ja, het is in orde, ga maar mee.

(Cornelia, Arthur en Jules, af naar de slaapkamer.)

- Jeanne: Wie had nu gedacht dat die Arthur niet alleen zou zijn!
- Frieda: Ik niet! Langs de andere kant is het wel gemakkelijk, dan moet ik hem zelf niet verzorgen.
- Jeanne: Op die manier zou ik hem ook wel in huis willen. Niet voor het geld natuurlijk, maar voor het gezelschap. En neem het van mij aan: “Alleen is maar alleen en een vriendschapsrelatie, is beter dan géén!”
- Frieda: Veel zou je daar precies niet aan hebben!
- Jeanne: Misschien niet, maar...zo ziek ziet hij er nu ook niet uit en ik ben toch ook niet meer van de jongsten. En neem het van mij aan hé: “Een mens kan zich ziek en hulpeloos tonen, maar met de juiste hulp, weer helemaal bekomen!”
- Frieda: (*Lachend.*) Dat is waar Jeanneke, maar we zullen wel zien hoe het afloopt.
- Jeanne: Je hebt gelijk Frieda, bovendien doe je nog een goede daad mee met die oude man in huis te nemen en neem het van mij aan hé: “Wie zijn medemens gaat verwennen, zal zijn eigen geluk leren kennen!” Maar oh, is het al zo laat? Eigenlijk ben ik al veel te lang gebleven!
- Frieda: Nu je het zegt! Ik moet trouwens nog boodschappen doen, nu we onverwacht een persoon méér in huis hebben.
- Jeanne: Dan ben ik er mee weg. Tot later nog eens!
- Frieda: Ja, dag Jeanneke. (*Laat ze buiten en gaat naar de slaapkamer.*) Jules! Kom eens!
- Jules: (*Komt uit de slaapkamer.*)
- Frieda: Zeg, wat doe jij daar zo lang?
- Jules: Ik heb de mensen alles getoond en Cornelia wat geholpen.

Frieda: Luister eens, ik ga nog wat boodschappen aanhalen. Kan jij ondertussen hier alles regelen?

Jules: Ik zal nog een bed van de zolder halen.

Frieda: Dan zal ik Madelon beneden laten kuisen, anders zijn Arthur en Cornelia alleen. (*Roept Madelon die boven is.*) Madelon!

Jules: (*Naar boven.*) Tot straks dan.

Madelon: (*Komt naar beneden.*) Ja madam?

Frieda: Madelon, kuis hier beneden maar, want Jules moet op zolder een bed gaan halen en ik moet boodschappen doen

Madelon: Waarom madam? Ik was nu juist zo goed bezig met...

Frieda: Anders zijn onze nieuwe huisgenoten alleen.

Madelon: Nieuwe huisgenoten? Zijn die er dan al?

Frieda: Ja, ik zal ze even voostellen. (*Klopt op de deur.*) Juffrouw Cornelia en meneer Arthur, kunnen jullie even komen?

Cornelia &
Arthur: (*Cornelia duwt Arthur in zijn rolwagen de slaapkamer uit.*)

Frieda: Sorry voor het storen, maar ik wilde jullie onze poetsvrouw even voorstellen. Dat is Madelon. Ze zal jullie gezelschap houden, terwijl ik wat bodschappen ga doen, want Jules is boven.

Cornelia &
Madelon: (*Geven een hand.*) Aangenaam.

Madelon: (*Wil ook Arthur een hand geven, maar wordt onderbroken door Cornelia.*)

Cornelia: Laat maar, hij kan je toch niet verstaan. Hardhorig!

Madelon: Ik zal er rekening mee houden.

Frieda: Dat is dan geregeld. Tot straks. *(Af.)*

Cornelia: Ik laat je met meneer Arthur, dan kan ik nog wat verder uitpakken. Hij zit daar toch maar in de weg! *(Af slaapkamer.)*

Madelon: *(Praat meer tegen zichzelf, terwijl ze rond Arthur draait.)* Alé, ik snap het al. Ik kan gaan babysitten. En dan nog wel van zo'n oud verfrommeld oud peeke. Wat kan ik daar nu mee aanvangen? Hij ziet er inderdaad maar plattekens uit. Alhoewel...als ik hem zo eens goed bekijk...zou je zeggen dat er nog iets in zit. Mijn mannenkennis heeft me nog nooit bedrogen! Ik heb daar een feeling voor. En doof is hij ook nog. Ocharme... *(Praat nu luid tegen Arthur.)* Maar manneke toch, wat zie je er sip uit!

Arthur: Mijn slip uit?

Madelon: Nee, nee, deugniet! *(Tot publiek.)* Zou hij dat nu echt verkeerd verstaan hebben, of zou hij een voorstel doen? Ik zal eens testen. *(Opnieuw tot Arthur.)* Ik zal er bij jou eens opnieuw leven in blazen, kijk maar! *(Blaast hem zachtjes in het gezicht.)* Voilà, je wordt al een beetje rood!

Arthur: Néé... ik ga nog niet dood!

Madelon: Dat zie ik wel. Een man blijft een man hé. Niet moeilijk dat je eruitziet als een levend lijk, wanneer je zit opgescheept met zo'n dragonder!

Arthur: Waar onder?

Madelon: Je moet je door mij af en toe maar eens goed laten soigneren!

Arthur: Kaal laten scheren?

Madelon: (*Schudt “nee” en praat nu weer tegen zichzelf.*) Ziezo, test goed doorstaan...zo doof als een kwakkel! Dan kan ik nu mijn telefoontje doen.

(*Legt zich languit op de zetel en neemt haar GSM.*) Sonja? Met mij. Hoe gaat het? Ja, ja, met Jules is alles ok. Die is stapelgek op mij! Ja, je kent me nietwaar? Ik kan hem niet van mijn lijf houden! Hoe het komt dat hij nu wel op mij valt en destijds niet op jou? Wat een vraag! Ik zal knapper zijn en meer sexy dan jij hé! Ik weet het, jij hebt genoeg je best gedaan, maar als het niet lukt, dan lukt het niet. In ieder geval, de onderste steen mag de bovenste worden, maar ik zal hem hebben!

Jules: (*Komt naar beneden met plooibed.*)

Madelon: (*In de telefoon.*) Oei, daar is hij! Dag!

Jules: Ziezo, een mooi plooibed voor mevrouw Cornelia. Dat had ik nog op zolder staan.

Madelon: Ja, maar is dat dan ook wel goed?

Jules: Dat weet ik niet, dat heb ik nog niet uitprobeerd.

Madelon: Dat zou ik dan eerst maar even doen, want die Cornelia schijnt me geen gemakkelijke! Kom, doe open. Ik ken nogal veel van bedden.

Jules: Dat is me bekend ja. (*Doet het bed open.*)

Madelon: (*Gaat erop liggen.*) Oei, dat zou ik niet aan Cornelia durven geven hoor! Het is zo hard als steen! Probeer zelf maar!

Jules: (*Twijfelt eerst, maar gaat er dan toch op liggen. Zodra hij ligt, springt Madelon boven op hem.*)

Madelon: Schat! Ik heb je al zolang gewild! Neem me nu! Ik kan je niet weerstaan!

Jules: Help! (*Probeert zich los te wringen.*)

Cornelia: (*Komt uit de slaapkamer.*) Wat is dat hier allemaal? Meneer Jules! Ben jij niet verlegen om in je eigen huis de meid te liggen verkrachten!

Jules: Maar, maar, het is niet wat u denkt... ik...

Cornelia: Zwijg! Dat zeggen ze allemaal! Ik heb het toch met mijn eigen ogen gezien zeker!

Jules: Het is allemaal de schuld van Madelon!

Madelon: Leugenaar! (*Tot Cornelia.*) Dat was zeker ook zo met Sonja!

Cornelia: Sonja? Wie is Sonja?

Madelon: De vorige meid. Die kon hij ook al niet met rust laten.

Cornelia: De viezerik! Dat moet madam Frieda weten!

Jules: Néé, aub...ze zal nooit geloven dat er niets van waar is en dan begint heel het spelletje opnieuw!

Cornelia: Heel het spelletje?

Madelon: Van toen met Sonja wil hij zeggen.

Cornelia: Ik begrijp het. Eigenlijk wil ik hier geen ruzie in huis. Laten we zeggen...met wat zakgeld in de maand, zo'n 100 Euro, praten we er niet meer over.

Jules: Zakgeld? 100 Euro?

Cornelia: Voor wat, hoort wat! Dan heb ik niets gehoord en heeft meneer Arthur niets gezien!

Jules: Dat is pure afpersing! (*Tot Arthur.*) Meneer Arthur, u moet me helpen. Zeg eerlijk hoe het ging!

Arthur: Met dat jong ding?

Madelon: *(Springt naar Arthur.)* Ja meneer Arthur, zeg dat hij bezig was met mij te verkrachten!

Arthur: Op wie moet ik wachten?

Jules: Ik hoor het al. Van hem krijg ik ook geen hulp. *(Tot Cornelia.)* 't Is al goed! *(Gaat in zijn binnenzak.)* Hier is 100 Euro, maar u beloofd uw mond te houden nietwaar! *(Tot Madelon.)* Ga jij het bed nu maar opdekken. Ik kom er niet meer aan!

Madelon: *(Neemt het bed mee naar de slaapkamer. Af.)*

(Quinten komt binnen.)

Quinten: Ho pa, al mijn copies zijn in orde!

Jules: Quinten, dat zijn hier Meneer Arthur en juffrouw Cornelia, onze nieuwe huisgenoten.

Quinten: *(Geeft beiden een hand.)* Aangenaam, maar...er was in die brief toch enkel sprake van meneer Arthur? Of heb ik dat verkeerd begrepen?

Jules: Nee, dat stond er inderdaad in, maar juffrouw Cornelia is de persoonlijke verzorgster van meneer Arthur en zodoende is het voor ons ook gemakkelijk.

Quinten: Zo, zo... *(Neemt zijn vergrootglas en bekijkt Cornelia.)*

Cornelia: Jongeman, mag ik er u attent op maken, dat wat je doet hoogst ongepast is!

- Quinten: Oh, neem me niet kwalijk. (*Hij begint te noteren.*)
- Juuels: Jullie mogen zijn doenwijze niet kwalijk nemen. Hij studeert voor speurder.
- Cornelia: Voor speurder?
- Jules: En hij heeft nu al, hoe zou ik het zeggen, beroepsmisvorming! Het is bijna zijn tweede natuur geworden. U moet er echt niets achter zoeken!
- Cornelia: Zolang hij er ons maar niet mee lastig valt!
- Quinten: Jammer want ik had jullie juist willen vragen om te willen meewerken aan mijn thesis.
- Cornelia: Aan je thesis?
- Jules: Ja, daar hangt veel van af, of hij zal slagen of niet. Binnenkort moet hij ze verdedigen. Het is heel moeilijk om mensen te vinden en vermits jullie niets te verbergen hebben, zie ik niet in dat er bezwaren zouden kunnen zijn.
- Cornelia: Verbergen? Natuurlijk hebben wij niets te verbergen! Als het dan enkel om een thesis gaat...nu dan...ga je gang.
- Quinten: Heel erg bedankt! (*Rond Arthur.*) En dat is dan meneer Arthur in kwestie? Ja, ja...
(*Noteert. Tot Arthur.*) Bent u het hier al een beetje gewend?
- Arthur: Nee, ik geef geen cent!
- Cornelia: Meneer Arthur is hardhorig.
- Quinten: Sorry, dat wist ik niet! (*Gaat ongehinderd voort met bekijken en noteren.*)

Jules: Ik zal blij zijn als hij zijn getuigschrift heeft. Volgende week komt zijn mentor naar hier, zodat hij zijn thesis kan verdedigen. Hopelijk lukt het!

Cornelia: Hij ziet er wel wat kierewiet uit, maar dat zal wel bij de djob horen zeker?

(Frieda komt binnen.)

Frieda: Ziezo, alle boodschappen zijn hier. Ik zie dat jullie al zo gezellig bij elkaar zitten! Goed zo!

Cornelia: Meneer Jules heeft voor mij al een bed van de zolder gehaald en al uitgeteerd!

Frieda: Uitgeteerd?

Cornelia: Om te zien of het zacht was nietwaar, maar alles lijkt in orde.

Frieda: *(Geeft Jules een kus.)* Wat ben jij toch een schat! Zo voor onze gasten zorgen!

Cornelia: Kunnen we dan nu ons eten op de kamer krijgen? Arthur is nl heel erg op zijn uur gesteld.

Frieda: Oh ja, ik vraag aan Madelon om het klaar te maken. Waar is ze eigenlijk?

Jules: Die maakt hiernaast het bed op.

Frieda: *(Klopt op de deur en zegt door een kier.)* Madelon, als je klaar bent, serveer dan eerst het eten op de kamer van juffrouw Cornelia en meneer Arthur. Wij eten in de keuken.

Madelon: Ok madam.

PAUZE

(Frieda en Jeanne drinken koffie. Arthur zit op de achtergrond)

Frieda: Dat was een tijdje geleden, nietwaar Jeanneke?

Jeanne: Ik heb thuis wat grote schoonmaak gedaan. Hoe gaat het hier ondertussen?

Frieda: Wel...heu...hoe moet ik het zeggen... *(kijkt naar Arthur)*. Het is wel wat aanpassen hoor!

Jeanne: Kom, vertel maar, hij hoort dat toch niet.

Frieda: Wel, bv de buren. Ik heb de indruk dat die achter onze rug beginnen te praten. Die begrijpen de situatie hier natuurlijk niet.

Jeanne: Dat zou ik me niet aantrekken, bovendien, neem het van mij aan hé: "Koeien die alleen maar loeien, gaan zich niet te vlug bemoeien!" Laat ze maar kletsen!

Frieda: Ja, maar eerst was er al die historie met de vorige meid Sonja en Jules. Daar hebben ze nogal over geroddeld! En dan nu...

- Jeanne: Trek het je niet aan, want neem het van mij aan hé: “Wie altijd over een ander zevert, heeft in zijn leven nog niet veel goeds geleverd!”
- Frieda: Ik weet het wel maar het probleem is ook dat Cornelia zich niet aan de afspraken houdt.
Zoals vandaag ook. Ze beslist zomaar dat ze met madelon gaat winkelen om nieuwe kleding te kopen. Ze vindt dat madelon goede smaak heeft. Dan ben ik wel verplicht om Arthur eten te geven.
- Jeanne: En jij laat dat zomaar toe?
- Frieda: Wat moet ik doen? Ze dreigt Arthur hier weg te halen als ik niet doe wat ze zegt. Maar het gaat van kwaad tot erger!
- Jeanne: En Madelon gaat mee natuurlijk.
- Frieda: Die twee schijnen beter en beter overeen te komen en Madelon niet moet werken, dan zijn alle excuses goed natuurlijk!
- Jeanne: We kennen Madelon nietwaar?
- Frieda: En vorige week had Cornelia hier een bijeenkomst met een paar vriendinnen en ik maar koffie aanhalen! Ik was precies de meid in mijn eigen huis, want Madelon had haar vrije avond.
- Jeanne: Ja, Frieda, maar neem het van mij aan hé: “Zoals het klokje thuis tikt, zijn er soms ook kosten aan!”
- Frieda: Wat moet ik doen? Ik denk maar aan die arme Arthur. Ik kan hem nu niet meer buiten zetten. Hij is zo’n lieve man!
- Jeanne: Dat vind ik ook. Natuurlijk is er ook nog het geld nietwaar. (*Gaat naar Arthur en streelt hem over zijn hoofd.*)
- Frieda: Maar soms, wanneer ik het niet meer aankan, zou ik het wel willen opgeven!

- Jeanne: Ja, geld en bezit vervallen in het niet, als men door het bos de bomen niet meer ziet!
- Frieda: Zo is het. Eigenlijk zou ik met die sukkelaar moeten gaan wandelen, want hij zit al de hele dag binnen.
- Jeanne: Toch zonde nietwaar, zo'n knappe man voor zijn leeftijd! En dan nog doof ook! Als hij bij mij moest wonen, dan zou ik hem nogal soigneren! Dat heeft altijd in mij gezeten dat bemoederen. Hij zou nogal een leven hebben!
- Arthur: *(Kijkt naar Jeanne en fleurt helemaal op.)*
- Frieda: Je zou zeggen dat hij het verstaan heeft. Als een mens nu niet beter wist...
- Jeanne: Weet je wat? Ik zal er eens blokje rond mee wandelen. Ik heb verder vandaag toch geen plannen.
- Frieda: Als je dat zou willen doen Jeanneke, ik heb nog heel wat werk.

(Quinten komt binnen.)

- Quinten: Halo iedereen! *(Gaat met zijn vergrootglas aanstonds naar Arthur en begint hem van alle kanten te bekijken, terwijl hij noteert.)*
- Frieda: Quinten! Zou je wel eens beleefd kunnen blijven? Wat moet meneer Arthur wel denken?
- Quinten: *(Meer tegen zichzelf.)* Alle puzzelstukjes beginnen in elkaar te passen! Dat wordt een fantastische thesis! Als ik nu mijn getuifschrift niet krijg, dan weet ik het niet meer!
- Frieda: *(Tegen Arthur.)* Laat hem maar doen. Dat is voor zijn thesis. Hij wordt speurder!

Arthur: Wordt hij leurder?

Frieda: Nee, nee...

Quinten: Hoort allemaal bij mijn thesis ma. En is juffrouw Cornelia niet thuis? (*Noteert ondertussen.*)

Frieda: Nee, die is boodschappen gaan doen met Madelon, maar sinds wanneer ben jij geïnteresseerd in juffrouw Cornelia?

Quinten: Voor mijn thesis nietwaar!

Frieda: Dat begrijp ik niet.

(Er wordt gebeld.)

Frieda: Dat zullen ze zijn. (*Doet open.*)

Cornelia &
Madelon: (*Komen binnen.*)

Cornelia: Goedemiddag. Waar is Arthur?

Frieda: Jeanneke is er even mee gaan wandelen. Zelf heb ik het nog druk en ze had het zelf voorgesteld.

Cornelia: Wablief? Gaan wandelen met Arthur? Waar haalt ze het in haar hoofd? Had ik jullie niet ten strengste verboden om met Arthur de deur uit te gaan? Hij kan toch een luchtje scheppen in de tuin?

Frieda: Maar alé, die mens mag toch wel eens op straat komen zeker?

- Cornelia: Dat was de laatste keer! Begrepen! Ik stel hier de wetten voor wat Arthur betreft en ik vind dat Jeanneke zich daarmee veel te veel bemoeit!
- Frieda: Ze bedoelde het goed...
- Quinten: *(Zit voortdurend met zijn vergrootglas rond Cornelia en noteert.)*
- Cornelia: *(Tot Quinten.)* En Wil jij wel eens een keer je manieren houden. Dat gedoe van jou hangt me de keel uit! Thesis of niet! Wie denk je wel dat je bent?
- Quinten: Ik? Een speurder in wording. Daar ga je nog van horen!
- Cornelia: Speurderke van mijn voeten ja! En zorg nu maar vlug dat Jeanne, of hoe heet ze ook alweer, hier terug staat met Arthur!
- Quinten: Sorry, ik heb wel andere dingen te doen, want...
- Cornelia: Nu direct, heb ik gezegd!
- Frieda: Kom Quinten, ga nu maar. Doe maar wat juffrouw Cornelia zegt. *(Stil tot Quinten.)* Denk aan het geld!
- Quinten: Ok dan... *(Gaat naar buiten.)*
- Frieda: Een kop koffie, juffrouw Cornelia?
- Cornelia: Ja. Breng er maar één op mijn kamer en doe er twee koekjes bij! *(Gaat naar de slaapkamer.)*
- Frieda: En doe er twee koekjes bij! Wie denkt ze wel dat ze is! Wat bezielt haar zo ineens? Als ze zo blijft kan ze gaan, dan zal ik zelf voor Arthur wel zorgen!
- Madelon: Daar zou ik toch nog maar even over nadenken, want ik denk, als je haar buiten zet, dat ze dan Arthur meeneemt. In het andere geval ga ik niet opdraaien voor zijn verzorging, vergeet dat maar!

Frieda: Wie is er hier de meid? Straks kan jij ook nog je boeltje pakken!
Breng haar maar eerst de koffie en zonder koekjes!

Madelon: *(Gaat met koffie naar de slaapkamer.)*

Frieda: Ho...ik zal nog maar wat geduld hebben.

(Quinten, Jules, Jeanne en Arthur komen binnen.)

Quinten: Juist achter de hoek liep ik hen tegen het lijf.

Jules: Op de terugweg van de petangueclub kwam ik Jeanne en Arthur tegen. Het ging er precies nogal gezellig aan toe!

Jeanne: Ja, meneer Arthur en ik begrijpen elkaar heel goed! Al is het maar met een gebaar, sommige mensen verstaan elkaar! Nietwaar meneer Arthur?

Arthur: Wablief?

Jeanne: Dat we elkaar goed verstaan!

Arthur: Waar moet ik gaan?

Jeanne: Laat maar...

Frieda: In ieder geval, niet meer gaan wandelen met Jeanneke, want juffrouw Cornelia was niet goed gezind!

Jeanne: Niet goed gezind? Wie denkt ze wel dat ze is! Waarom zou meneer Arthur niet buiten mogen? Hij heeft toch niets te verbergen?

Frieda: Je zou het al bijna gaan denken als je Cornelia zo hoort!

- Jeanne: Die zie zeker spoken, want neem het van mij aan hé: “Wie niets te verbergen heeft achter zijn bril, mag gaan en staan waar hij wil!”
- Quinten: *(Bekijkt Arthur van kop tot teen met zijn vergrootglas en blijft boven op zijn hoofd hangen.)* En meneer Arthur? Voelt u zich al een beetje thuis?
- Arthur: Zit er een luis?
- Quinten: Nee, nee...
- Frieda: Quinten, laat meneer Arthur nu met rust!
- Quinten: *(Noteert.)* Zeer interessant! Zeer interessant!
- Jeanneke: Nu moet ik echt gaan. Ik kom hem morgen opnieuw halen. Cornelia of niet! *(Tot Arthur.)* Dag meneer Arthur. Tot morgen!
- Arthur: *(Fleurt helemaal op. Knikt “ja”.)*
- Frieda: Je zou bijna denken dat hij het verstaan heeft. *(Laat Jeanne buiten.)* Tot morgen dan.
- Jeanne: *(Af.)*
- Madelon: *(Komt uit de slaapkamer.)* Zo, ik ben nog even blijven praten.
- Frieda: Madelon, breng jij meneer Arthur even naar de slaapkamer.
- Madelon: *(Neemt Arthur en rijdt hem naar de slaapkamer.)* Kom schat, jij mag met mij een ritje gaan maken! Wees gerust, dat mogen niet alle mannen doen! Ik ken er zelfs die jaloers zouden zijn. *(Bekijkt heel nadrukkelijk Jules.)*
- Jules: En Quinten? Als ik me niet vergis moet jij straks je thesis verdedigen? Hoe sta je ervoor?

- Quinten: Heel goed, maar ik heb wel jullie hulp nodig!
- Jules: Onze hulp?
- Frieda: Waarvoor?
- Quinten: Luister. Iedereen moet straks hier aanwezig zijn. Julie, juffrouw Cornelia, meneer Arthur en ook Jeanneke en Madelon. Kunnen jullie daarvoor zorgen?
- Frieda: Had je dat daarjuist niet kunnen zeggen? Jeanneke is zopas buiten!
- Quinten: Dan zal je ze moeten terughalen, want het is echt heel belangrijk!
- Jules: Als we jou daar kunnen mee helpen, ok!
- Frieda: Hoe vlugger jij je getuigschrift behaalt, hoe beter!
- Quinten: Laten we zeggen, vijf uur dan? Dan komt mijn mentor, meneer Comterachter ook naar hier om mijn thesis te beoordelen.
- Frieda: Mentor? Waarom heb je dat niet eerder gezegd, dan had ik Madelon hier alles netjes laten aan kant...
- Quinten: Dat heeft geen belang ma. Mijn mentor komt enkel voor mijn thesis.
- Jules: Alé, het grote moment als ik het zo hoor! Ik wens je alle geluk. Wij zullen alles doen wat we kunnen. Aan ons zal het niet liggen.
- Quinten: Bedankt pa, ik zal jullie niet teleurstellen!
- Frieda: Dan zal ik Jeanne maar eens bellen om terug te komen. *(Neemt de telefoon en draait het nummer.)* Jeanneke, 't is Frieda, zou jij tegen vijf uur even terug naar hier kunnen komen? Ik leg het je dan wel uit. Ok bedankt.
- Quinten: Je bent een schat ma. Tot straks dan! *(Af.)*

- Jules: Wat zou hij nu van plan zijn?
- Frieda: Ik zie eigenlijk niet goed in hoe wij hem kunnen helpen bij het verdedigen van zijn thesis?
- Jules: Hij zal wel weten wat hij doet. *(Neemt Frieda in zijn armen.)* Onze Quinten is nog niet van de domsten. Hij heeft helemaal de aard van zijn vader.
- Frieda: Wel ik hoop soms van niet, want...moet Madelon daar ook bij zijn?
- Jules: Hij heeft toch gezegd iedereen. Dus ook Madelon.
- Frieda: Dat zou jij wel willen hé? Die kan daar toch niets komen bij doen?
- Jules: Dat zou jij wel willen...wat is dat nu weer voor een verdachtmaking? Gaat dat hier nu nooit ophouden?
- Frieda: Ik ben dat met Sonja nog niet vergeten hoor! En hoe Madelon de laatste tijd naar je kijkt, dat is me ook al opgevallen!
- Jules: Daar kan ik toch niets aan doen?
- Frieda: Niets aan doen? Je moet mij de mannen niet leren kennen!
- Jules: Ik hoor het al. Er wringt weer het één en het ander. We zouden ons nu beter concentreren op de thesis van onze Quinten. Die jongen heeft onze steun nu hard nodig.
- Frieda: Ja, sorry, je hebt gelijk. Het wordt allemaal wat te veel de laatste tijd. We zullen maar duimen voor een goede afloop.
- Jules: *(Neemt haar vast en kust haar.)*

PAUZE

(Jules, Frieda, Jeanne, Cornelia, Arthur, Madelon en Quinten zitten allen in de zitkamer.)

Cornelia: Meneer Quinten, nu zou ik toch wel eens willen weten waarom ik mijn tijd hier moet zitten verdoen met je onnozele spelletjes!

- Frieda: Maar, juffrouw Cornelia, we hebben u toch maar enkel gevraagd om even te figureren voor onze Quinten zijn Thesis? Wees gerust, het zal niet lang duren en u doet er ons een enorm plezier mee!
- Cornelia: Laat het vooruitgaan, want ik hou hier niet van!
- Quinten: Nog even geduld. Het komt zo in orde. Ik wacht enkel nog op iemand.
- Cornelia: Komt er nog iemand vreemd?
- Quinten: Wees gerust, enkel mijn mentor, meneer Comterachter, voor de beoordeling nietwaar?
- Frieda: Ja, wie kan er anders zeggen of hij geslaagd is?
- Jeanne: *(Tot Arthur.)* Zit je goed Tuurke? Heb je niet te warm? Zal ik een kussentje voor je rug gaan halen? Je hebt toch geen dorst?
- Cornelia: Zeg, jij legt er nogal eieren onder! Waarvoor is dat nodig? Wil je hem wel eens met rust laten? Daarbij, ik zal er wel gaan naastzitten. Ik ben tenslotte zijn verzorgster! *(Trekt Jeanne weg en gaat op haar stoel zitten.)*
- Madelon: Ik vraag me af waarom ik hier moet blijven. Ik moet boven de badkamer nog doen.
- Frieda: Ineens zo'n haast om te gaan kuisen madelon?
- Quinten: Die tien minuten zullen de zaak niet maken. Ik waardeer echt dat je me wil helpen. Bovendien zal je opkijken van het eindresultaat.
- Madelon: *(Draait verleidelijk rond Quinten.)* Omdat het voor jou is hoor! Je maakt me nu wel echt nieuwsgierig!

(Er wordt gebeld.)

Quinten: Ha, dat zal meneer Comt-Erachter zijn. *(Laat hem binnen.)* Dag meneer Comterachter. Blij dat u er bent, kom binnen. *(Stelt iedereen voor.)*

Meneer

Comt-

Erachter: *(Knikt en praat enkel tot Cornelia.)* U bent dus juffrouw Cornelia?
Zo, zo...

Cornelia: Ja, waarom? Ik geloof niet dat wij elkaar kennen?

Meneer

Comt-

Erachter: Nee, maar ik heb via de jonge heer Quinten al veel over u gehoord.

Cornelia: Dan hoop ik enkel goeds, want de jonge heer schijnt enorm veel fantasie te hebben! Als je hem hier ziet rondscharrelen met dat stomme vergrootglas, dan lijkt hij wel kierewiet! Lijken? Hij is het gewoon!

Frieda: Juffrouw Cornelia, aub, ik...

Cornelia: Als ik zo'n zoon moest hebben, dan liet ik hem gegarandeerd opnemen in een inrichting voor zwakzinnigen!

Meneer

Comt-

Erachter: Oh, u lijkt hem niet zo te mogen?

Cornelia: Zoals ik al zei; laat dat hier een beetje vooruitgaan, want van zulke spelletjes hou ik niet. Eigenlijk vraag ik me af waarom ik blijf!

Frieda: Om een huisgenoot plezier te doen, nietwaar juffrouw Cornelia? Ik ben er u echt dankbaar voor!

Quinten: Zit iedereen goed? Dan kunnen we beginnen zeker? Oh, sorry, meneer Comterachter, ik ben nog iets vergeten in de wagen. Ik ben zo terug. *Gaat naar buiten, maar blijft staan voor de deur, zodat het publiek hem door het glas kan zien. Echter uit het zicht van Cornelia en Arthur. Neemt vervolgens zijn GSM ter hand.*)

Meneer

Comt-

Erachter: (Tot Cornelia.) Voelt u zich niet goed juffrouw Cornelia? Me dunkt dat u nogal zit te zweten?

Cornelia: 't Is hier ook heel warm en dat gedoe begint me redelijk op mijn systeem te werken!

Meneer

Comt-

Erachter: (*Gaat tot bij Arthur.*) En dat is dan meneer Arthur, als ik me niet vergis? (*Geeft Arthur een hand.*) Ik ben meneer Comterachter, de mentor van Quinten, hoe maakt u het?

Cornelia: Doet u vooral geen moeite. Meneer Arthur begrijpt u niet. Hij is hardhorig.

Meneer

Comt-

Erachter: (*Draait rond Arthur en gaat achter hem staan, waarna hij heel hard niest.*)

Arthur: (*Duidelijk geschrokken, maakt een bruuske beweging.*)

Meneer

Comt-

Erachter: (*Merkt de beweging op.*) Ja, ja, hardhorig. Dat is dan heel jammer dat hij straks alles gaat missen! (*Gaat nu tot bij Madelon.*) En wie was dat lief kind ook alweer?

Madelon: Ik ben Madelon meneer, de huishoudster. (*Heel verleidelijk.*) Als ik u met iets van dienst kan zijn, dan zegt u het maar!

(*Plots rinkelt de GSM bij Cornelia.*)

Cornelia: (*Zet zich een beetje opzij, met haar aangezicht naar de zaal.*)

Meneer

Comt-

Erachter: (*Gaat achter Cornelia staan.*)

Cornelia: Ja...ja, daar spreekt u mee. Wat zegt u? Ik kan u niet zo goed verstaan. Nee, die is zelf niet aanwezig, maar ik ben...ja, daar ben ik van op de hoogte. U kan dat ook met mij regelen. Maar met wie spreek ik eigenlijk? Halo! Halo!

Quinten: (*Is ondertussen, bellend met zijn Gsm naar binnen gekomen.*)

Cornelia: Blijkbaar met één of andere gek! (*Draait zich om en kijkt in het aangezicht van Quinten.*)

Quinten: (*Spreekt nu rechtstreeks tot Cornelia, maar houdt zijn GSM aan de mond.*) Met Quinten, de beste speurder van Vlaanderen en omstreken!

Cornelia: Meneer Quinten! Is dat hier een grap of wat?

Quinten: Ik zou eerder zeggen dat de grap voorbij is, juffrouw de secretaresse van notaris Lammevleugel. Een grap? Laat me niet lachen! Zo had u het zeker de eerste keer aan de telefoon niet bedoeld, toen u dit spelletje speelde?

Cornelia: Wat bedoel je? Ik begrijp je niet!

Quinten: Ik denk, dat u dit maar al te goed begrijpt. (*Toont de brief van de notaris.*) Ik heb nl dit nummer onderaan deze brief gebeld!

- Frieda: Nu je het zegt...die stem aan de lijn leek wel heel erg op die van Cornelia!
- Jules: Wat is hier gaande? Wat heeft dat hier met de thesis van Quinten te maken?
- Quinte: Alles pa! Daarover gaat mijn thesis nl.
- Jules: Waarover?
- Quinten: Dat hier een stelletje oplichters aan het werk is! En het bewijs is zopas geleverd. Cornelia heeft zelf die notarisbrief opgesteld. Een klein kind kon zien, dat het geen echte brief was.
- Frieda: Mij is dat toch niet opgevallen hoor! Quinten, waarom heb je me niets gezegd?
- Quinten: Omdat ik eerst zekerheid wilde nietwaar. Een goede speurder gaat niet over één- nacht- ijs.
- Meneer
Comt-
Erachter: Daar rekenen zulke mensen op, dat de gewone burger het verschil niet zal merken. Jammer voor hen hadden die gewone mensen een uitmuntende speurder in huis!
- Frieda: Cornelia! Arthur! Hoe durfden jullie? En Quinten...hoe wist jij dat het nummer van Cornelia was?
- Quinten: Speurdersneus nietwaar moeder! En feeling! Vooral veel feeling! Er waren hier nog meer zaken die niet klopten.
- Jules: Nog meer zaken?
- Quinten: Toen ik Jeanneke en meneer Arthur voorbij reed en even hard toeterde, was het eerst meneer Arthur die omkeek. (*Gaat naar*

Arthur en trekt zijn pruik af.) Trouwens, meneer Arthur zijn haar zit blijkbaar een beetje los!

Arthur: *(Springt uit zijn rolstoel en houdt zijn pruik in de hand.)*

Quinten: Zie je wel? Niks gehandicapt! Niks hardhorig! Zo te zien zelfs nog heel fit en gezond!

Frieda: Arthur!

Arthur: Ik ben heel blij dat alles uitkomt! Het was allemaal de schuld van Cornelia!

Cornelia: Arthur! Hou je mond! We waren toch afgesproken dat...

Arthur: *(Tot Cornelia.)* Afgesproken? Ik had geen andere keuze. Jarenlang heb je mij gechanteerd, omdat ik één keer een slippertje maakte en jij het zou zwijgen tegen Celestine. Ik bezat geen cent meer en ik wist niet waar naartoe toen ze kwam te overlijden.

Cornelia: 't Is allemaal de schuld van die gierige pin! Nooit was iets goed. Altijd maar zagen en reclameren! En toen ze de pijp uitging, heeft ze ons geen rotte bal achter gelaten! Wij stonden op straat!

Frieda: En dan moet je maar van onschuldige mensen gaan profiteren! Wat een geluk dat Quinten het op tijd heeft ontdekt!

Jeanne: *(Tot Cornelia)* Wie anderen voor schut wil zetten, moet nu zelf maar de bonen fretten!

Arthur: Ik heb dat niet zo gewild!

Jules: Maar je hebt wel goed meegedaan!

Quinten: Heel het opzet was om gratis kost en inwoon te krijgen en bovendien nog gediend te worden ook.

- Jules: En daar zijn wij met open ogen ingelopen. (*Tot Frieda.*) Ik heb je nog zo gewaarschuwd!
- Jeanne: Maar Arthur kon er niet echt aan doen. Hij was bang van Cornelia! Ze dreigde hem te vergiftigen als hij iets durfde te zeggen!
- Frieda: Jeanne? Was jij op de hoogte?
- Jeanne: Arthur heeft me tijdens de wandeling alles opgebiecht. Hij kon het niet langer aan.
- Arthur: Nee, jullie brave mensen verdienen zoiets niet!
- Jules: (*Tot Jeanne*) Maar waarom heb je het ons niet eerder verteld?
- Jeanne: Ik weet het nog maar pas en heb het eerst aan Quinten gezegd, maar die was al op de hoogte. Hij vroeg me om het nog even stil te houden.
- Quinten: Omdat ik nog niet helemaal rond was met het onderzoek. Tot nu dus!
- Cornelia: Onderzoek? Speurderke van mijn voeten! Niemand die je gelooft! Kom Arthur, we gaan er vandoor, voordat ze het nog in hun hoofd halen om de politie erbij te roepen!
- Arthur: Ik ga nergens heen, ik blijf bij Jeanne!

Meneer
Comt-

Erachter: (*Toont zijn badge*) Oh, niet zo vlug Juffrouw Cornelia! (*Stelt zich voor*) Comterachte, inspecteur en ik stel u onder arrest. U hebt het recht te zwijgen. Al wat wat zegt kan tegen u gebruikt worden.

Cornelia: *(Wil gaan lopen)* Maar niet met mij!

(Er komen op teken van Quinten twee agenten binnen die Cornelia in de boeien slaan.)

Cornelia: Maar, dat kan toch niet zomaar? En wat gebeurt er met Arthur? *(Afm. met agent, terwijl de andere agent bij Arthur blijft staan.)*

Arthur: Ok, neem me ook maar mee. Ik heb het verdiend, maar eerst wil ik nog iets zeggen tot Frieda en Jules. Het spijt me ontzettend! Ik was mezelf niet meer de laatste tijd.

Frieda: Hij heeft er zo'n spijt van!

Arthur: Ik wil alles goed maken, maar eerst ga ik mijn verdiende straf uitzitten.

Jules: Mooi spelletje hebben jullie bedacht! Maar wees gerust dat het nog een staartje krijgt! Jullie zullen voor al de onkosten moeten opdraaien!

Arthur: Zoals ik al zei; ik zal alles goed maken, dat beloof ik! *(Laat zich gewillig in de boeien slaan en krijgt Madelon in het oog.)* Maar één ding wil ik nog kwijt, vooraleer ik vertrek. *(Doelend op Madelon.)* Zij daar is niet te vertrouwen.

Madelon: Hela, let op je woorden! Trouwens, het is een goede die het zegt!

Frieda: Wat bedoel je met, niet te vertrouwen?

Arthur: Ze liet toe dat Cornelia Jules chanteerde, omdat hij haar zogezegd had aangerand. Maar ik heb alles met eigen ogen gezien en gehoord! Jules is volkomen onschuldig!

Jules: *(Tot Frieda.)* Wat dacht je anders?

Arthur: Ook voor wat één of andere Sonja betreft. Ik heb het gehoord toen Madelon met Sonja belde! Ze pochte dat zij Jules wel zou kunnen krijgen, iets wat Sonja nooit was gelukt blijkbaar.

Frieda: Madelon! Voor één keer de waarheid!

Madelon: *(Knikt ja.)*

Frieda: *(Tot Madelon.)* Naar boven! Je spullen pakken en zo vlug mogelijk het huis uit!

Madelon: *(Rent de trap op.)*

Arthur: Zo, nu heb ik alles gezegd. *(Tot Jeanne.)* Dag schat! Zal je op me wachten? *(Geeft haar een zoen.)*

Jeanne: Dat weet je toch, dat hadden we toch al afgesproken?

Arthur: Goed zo. *(Tot agent.)* Ga nu maar. *(Beiden af.)*

Meneer
Comt-

Erachter: Zo, zaak opgelost! Quinten, proficiat! Het spreekt vanzelf dat je met brio geslaagd bent! Vanaf nu mag je jezelf inspecteur noemen! Hier is je badge. Ik hoop dat dit het begin is van een succesvolle toekomst! *(Geeft hem de hand.)*

Quinten: Bedankt voor alles meneer Comterachter.

Meneer
Comt-

Erachter: Ik zie je binnenkort. Tot ziens allemaal. *(Af.)*

Allen: Tot ziens en bedankt nogmaals!

Frieda: Jeanne? Heb ik dat nu goed gehoord en gezien met Arthur?

Jeanne: Ja, wij zijn een koppel! Onderweg klikte het plotseling tussen ons en toen heeft Arthur alles opgebiecht. Hij wilde zelf alles vertellen... hij is geen slecht mens.

Jules: Nee... dat denk ik ook niet... 't was meer Cornelia die...

Frieda: Maar, als ik het goed begrijp, dan hebben wij iets te vieren?

Jeanne: Ja zeker?

Frieda

Jules&

Quinten: Proficiat Jeanne! (*Geven haar een kus.*)

Frieda: Dan is er toch nog iets goeds uit heel die historie voort gekomen! Daar moeten we op drinken! (*Gaat naar de kast en haalt glazen en een fles.*)

Quinten: Hela...en ik dan? Ik ben geslaagd voor speurder. Moet dat dan niet gevierd worden?

Frieda: Ja, natuurlijk jongen! Dat komt nog altijd op de eerste plaats.

Quinten: Hier voor jullie staat inspecteur Quinten! (*Toont zijn badge.*)

Frieda

Jules&

Jeanne: Inspecteur Quinten.

Frieda: Dat klinkt sjiek!

Jules: Amaai, dat blinkt zo!

Jeanne: Laat eens zien! Oh! Ik heb altijd geweten dat jij het ver zou brengen, maar dat op een keer mijn toekomst daar nog door zou veranderen, dat had ik nooit durven dromen!

Jules: (*Tot Quinten*) Ik heb aan jou nooit getwijfeld!

- Jeanne: Mijn gelukwensen en dat is voor jou! (*Geeft hem een kus.*)
- Quinte: Hela, ik heb niets misdaan hé!
- Jules: Nu hebben we een dubbele reden om te vieren. Doe de glaasjes maar vol!
- Frieda: (*Schenkt in en geeft ieder een glas.*) Vooraleer we proosten moet ik zeggen dat er nog een reden is om te vieren.
- Jules: Nog een reden?
- Jeanne: Wat dan?
- Frieda: (*Tot Jules.*) Het spijt me schat dat ik je niet vanaf het begin heb geloofd over Sonja en Madelon. Maar dankzij meneer Arthur is me alles duidelijk geworden. Kan je me vergeven?
- Jules: (*Gespeeld*) Vergeven? Daar zal ik nog eens moeten over nadenken!
- Frieda: A.u.b.! Ik zal het nooit meer doen! Ik zie je toch zo graag!
- Jules: (*Lachend*) Als het zo zit...dan is het goed. (*Geeft haar een kus.*)
- Jeanne: Al wordt er veel gefoefeld en gelogen, de waarheid komt toch altijd boven!
- Frieda: Proost! Op Quinten, op Jeanne en Arthur en op ons!

Jules
Quinten&
Jeanne: Proost

EINDE